

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/281/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218000
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812218000.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 19. septembra 2014, č.k. 7C/146/2012-26, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu sumu 125 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 448 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z. z.), ďalej ust. § 44 ods. 1, 2, zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) a ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Hodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnemu záveru, že návrh nie je podaný dôvodne, preto ho zamietol.

Zo spisu č. k. 15Er 2327/2008 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 10.10.2008. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.4.2008. Dňa 21.10.2008 súd exekútorovi oznámil, že je potrebné, aby vyzval oprávneného na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie a to v časti vymáhaného úroku z omeškania, ktorý v návrhu nie je uvedený. Dňa 13.11.2008 exekútor predložil súdu opravený návrh na vykonanie exekúcie v časti vymáhaného úroku z omeškania. Dňa 24.11.2008 súd vydal exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009 zamietol námietky povinného proti exekúcii. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že oprávnený sa k námietkam vyjadril dňa 29.12.2008. Uznesenie právnemu zástupcovi oprávneného bolo doručené dňa 28.1.2009. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2327/2008-31 zo dňa 18.3.2010 exekúciu v celosti zastavil z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje povinného na plnenie, ktoré je právom nedovolené, resp. odporuje dobrým mravom. Krajský súd Trenčín uznesením č.

k. 17CoE 448/2010-56 zo dňa 26.1.2011 uznesenie okresného súdu potvrdil. Z odôvodnenia odvolacieho súdu vyplýva, že sa stotožnil v plnom rozsahu s odôvodnením okresného súdu.

Odporca tiež v konaní namietal nedostatky návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti súd konštatoval, že pokiaľ ide o odporcom namietané nedostatky návrhu, tak návrh navrhovateľa v zmysle § 79 ods. 1 O.s.p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, pričom neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, nie je takou vadou návrhu, ktorá by bránila súdu vo veci ďalej konať. V zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej aj nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom. Navrhovateľ v prejednávanej veci poskytol súdu len tvrdenie, že vo veci podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku, na ktorú odporca nereagoval pozitívne. Pokiaľ navrhovateľ vykoná dôkaz, a to vyžiadať od odporcu príslušný spis, ktorý sa týka podanej žiadosti o prerokovanie nároku, vykonanie tohto dôkazu nebolo možné, pretože Ministerstvo spravodlivosti SR nevedlo osobitný spis pre podanú žiadosť. Podľa odporcu navrhovateľ neposkytol, ani napriek opakovaným výzvam v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku. Za tohto stavu, keď navrhovateľ tvrdil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca v zásade uvedenú skutočnosť potvrdil, súd uzavrel, že žiadosť o predbežné prerokovanie navrhovateľom bola podaná v deň 23.4.2012, nárok bol uplatnený na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a s ohľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa uspokojený nebol v lehote do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, súd považoval podmienku predbežného prerokovania nároku za splnenú. Súd nevidel v podaní predmetného návrhu pred uplynutím šesťmesačnej lehoty prekážku v konaní o nároku navrhovateľa, pretože uvedená šesťmesačná lehota uplynula dňa 23.10.2012 a v nasledujúcich dňoch a je zrejme, že k uspokojeniu nároku navrhovateľa nedošlo. Vychádzajúc z právnej úpravy § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 citovaného zákona, platného do 31.12.2012 nemožno i v takomto prípade uprieť navrhovateľovi právo obrátiť sa na súd s nárokom na náhradu škody. Zákon podľa tejto úpravy nespájal s nedostatkom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a neposkytnutím následnej súčinnosti žiadateľa dôsledok zániku nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že predložil prílohu - potvrdenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v žalobe týkajúcej sa konania EX 11017/2008, tak toto nie je pravdivé, lebo súd úradnou činnosťou zistil, že takéto potvrdenie sa v uvedenom spise nenachádza.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení platnom ku dňu 31.12.2012 právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Nesprávnym úradným postupom sa zakladá objektívna zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť, a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú: a/ nesprávny úradný postup, b/ vznik škody a c/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka v konaní unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Navrhovateľ mal v konaní povinnosť preukázať súčasné splnenie troch podmienok zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 9 zák. č. 514/2003 Z. z., pretože právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam, upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

Úradný postup nie je spravidla možné právnym predpisom (§ 9 zák. č. 514/2003 Z.z.) upraviť do najmenších podrobností tak, aby zahŕňal všetko, čo je potrebné pri výkone právomoci príslušného orgánu vykonať. Preto treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup príslušného orgánu smeruje.

Škodou podľa výkladu súdnej praxe (zák. č. 514/2003 Z.z. ju nedefinuje) sa rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú možno objektívne vyjadriť v peniazoch, a ktorá sa prejavuje ako skutočná škoda, a

ako ušlý zisk. Skutočnou škodou je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného, a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné. Ušlým ziskom sa rozumie majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá na rozdiel od skutočnej škody spočíva v tom, že nedošlo k rozmnoženiu majetkových hodnôt poškodeného, ktoré bolo možné očakávať so zreteľom na obvyklý chod veci.

Zákon č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje ani vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba objektívnych súvislostí, v rámci ktorej jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku.

V priebehu konania odporca uplatnil námietku premlčania nároku navrhovateľa.

Premlčanie je kvalifikované uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania.

V § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. je ustanovená trojročná subjektívna premlčacia doba a pre začatie jej plynutia je významný subjektívny prvok a to, kedy sa poškodený „dozvedel“ o škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť (vyčíslieť) v žalobnom návrhu. Vzhľadom na to, že zodpovedným subjektom je zo zákona štát, v § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nie je ustanovené, že pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby je významné, kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Podľa názoru súdu, v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, platí len trojročná subjektívna premlčacia doba a nie aj desaťročná objektívna premlčacia doba. Ustanovenie § 19 ods. 2 uvedeného zákona totiž viaže začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby len na okamih doručenia, prípadne oznámenia rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, a nie tiež na existenciu nesprávneho úradného postupu.

Navrhovateľ uplatnený nárok o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy odvodzuje od toho, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti.

Ako to už bolo uvedené v odôvodnení rozhodnutia, ak navrhovateľ tvrdil, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku podal a odporca uvedenú skutočnosť potvrdil, súd dospel k záveru, že žiadosť bola podaná dňa 23.4.2012.

Vo veci č. k. 15Er 2327/2008 (EX 6035/2008) žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola tunajšiemu súdu doručená dňa 10.10.2008. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.4.2008. Dňa 21.10.2008 súd exekútorovi oznámil, že je potrebné, aby vyzval oprávneného na doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie a to v časti vymáhaného úroku z omeškania, ktorý v návrhu nie je uvedený. Dňa 13.11.2008 exekútor predložil súdu opravený návrh na vykonanie exekúcie v časti vymáhaného úroku z omeškania. Dňa 24.11.2008 súd vydal exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009 zamietol námietky povinného proti exekúcii. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že oprávnený sa k námietkam vyjadril dňa 29.12.2008. Uznesenie právneho zástupcovi oprávneného bolo doručené dňa 28.1.2009. Navrhovateľ tvrdil, že v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu - na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur, t. j. celkovo 125,- eur. O tom, že poverenie v predmetnej exekučnej veci bolo vydané, sa oprávnený (a tiež povinný) dozvedel v súvislosti s doručením upovedomenia o začatí exekúcie od exekútora, čo muselo byť ešte pred 29.12.2008, kedy sa vyjadroval v písomnej forme k námietkam povinného k exekúcii. Ako to už bolo uvedené, tvrdil, že v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil náklady

v celkovej výške 125,- eur. Tieto náklady mal teda vynaložiť v období medzi 10.10.2008 a 24.11.2008. O ich vynaložení v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom sa preto musel dozvedieť momentom, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie exekútorom s obsahom, že je poverený súdom vykonať exekúciu, resp. dňa 28.1.2009, kedy jeho právnomu zástupcovi exekučným súdom bolo doručené uznesenie č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009. V tento deň sa tiež dozvedel, že už bolo vydané súdom pre exekútora poverenie na vykonanie exekúcie, a že teda vynaložil tvrdené náklady, a ktoré je možné určiť konkrétnou sumou, a ktoré si uplatňuje titulom majetkovej škody (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Prešov č. k. 17Co 117/2014).

Navrhovateľ návrh o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času, t. j. v období, ktoré malo zbytočne uplynúť medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, boli reálne ohrozené legitímne jeho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky a tiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík: a/ neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, b/ k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, c/ k insolvenčii povinného, d/ k stavom u členov riadiacich orgánov, u majiteľov spoločnosti frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, e/ k zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, f/ k hospodárskej strate, g/ k ovplyvneniu jeho podnikateľských postupov a k spôsobeniu neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy predstavuje satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv a jeho vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa tiež premlčuje, a to v trojročnej lehote (§ 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012). Práva navrhovateľa mali byť porušované v období od 10.10.2008 do 24.11.2008, v ktorý deň súd poveril exekútora vykonaním exekúcie. O nemajetkovej ujme sa preto musel dozvedieť momentom, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie exekútorom s obsahom, že je poverený súdom vykonať exekúciu, resp. dňa 28.1.2009, kedy jeho právnomu zástupcovi exekučným súdom bolo doručené uznesenie č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009. V tento deň sa tiež dozvedel, že už bolo vydané súdom pre exekútora poverenie na vykonanie exekúcie a vtedy bolo možné nemajetkovú ujmu vyčíslit konkrétnou sumou.

Návrh na začatie konania vo veci bol podaný dňa 27.9.2012, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť v deň nasledujúci po dátume 22.1.2009, t. j. 23.1.2009 a jej plynutie sa skončilo dňa 23.1.2012. Otázkou premlčania uplatnených nárokov sa súd zaoberal ako primárnou otázkou, a meritórne sa vecou nezaoberal.

O trovách súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, a odporcovi trovy nevznikli. Preto o trovách súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil

s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal navrhovateľ možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Zdôraznil, že predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave a namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok preložil až po roku a pol od podania žaloby z dôvodu zložitosti jeho vypracovania, čo je zreteľný doklad o tom, že určenie výšky škody a jej jednotlivých zložiek je zložitou odbornou otázkou, ktorú súd nemôže vyriešiť sám prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Vzhľadom na plynutie premlčacích dôb bol pritom navrhovateľ nútený uplatniť svoje nároky včas, a to aj v situácii, kedy vedel výšku škody určiť len odhadom a nebol priestor na získanie znaleckého posudku. Okrem toho zdôraznil, že ak bol doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh navrhovateľa na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Odvolačný súd sa plne stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa ohľadom plynutia premlčacej doby uplatneného nároku. Oprávnený svoj nárok na náhradu škody odvodzuje od toho, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdu. Žalovanému boli prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku doručené 23.04.2012 a vzhľadom na to, že v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa právo na náhradu škody premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, premlčané je právo na náhradu škody, ktorá vznikla 3 roky pred podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, t.j. pred 23.04.2009. K momentu doručenia žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu žalobcu či už na majetkovú škodu alebo nemajetkovú ujmu už musel mať žalobca riadne tento nárok aj čo do výšky ustálený.

Ako je vyššie konštatované, v exekučnej veci, kde nebolo poverenie vydané do 15 dní a prvostupňový súd konštatoval premlčanie nárokov, bolo poverenie vydané dňa 24.11.2008.

O tom, že poverenie v predmetnej exekučnej veci bolo vydané, sa oprávnený (a tiež povinný) dozvedel v súvislosti s doručením upovedomenia o začatí exekúcie od exekútora, čo muselo byť ešte pred 29.12.2008, kedy sa vyjadroval v písomnej forme k námietkam povinného k exekúcii. Navrhovateľ tvrdil, že v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil náklady v celkovej výške 125,- eur. Tieto náklady mal teda vynaložiť v období medzi 10.10.2008 a 24.11.2008. O ich vynaložení v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom sa preto musel dozvedieť momentom, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie exekútorom s obsahom, že je poverený súdom vykonať exekúciu, resp. dňa 28.1.2009, kedy jeho právnomu zástupcovi exekučným súdom bolo doručené uznesenie č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009. V tento deň sa tiež dozvedel, že už bolo vydané súdom pre exekútora poverenie na vykonanie exekúcie, a že teda vynaložil tvrdené náklady, a ktoré je možné určiť konkrétnou sumou, a ktoré si uplatňuje titulom majetkovej škody.

Navrhovateľ návrh o náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času, t. j. v období, ktoré malo zbytočne uplynúť medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, boli reálne ohrozené legitímne jeho očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky a tiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík: a/ neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, b/ k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, c/ k insolvenčii povinného, d/ k stavom u členov riadiacich orgánov, u majiteľov spoločnosti frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, e/ k zániku ďalších plánovaných podnikateľských aktivít, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, f/ k hospodárskej strate, g/ k ovplyvneniu jeho podnikateľských postupov a k spôsobeniu neistoty v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy predstavuje satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv a jeho vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa tiež premlčuje, a to v trojročnej lehote (§ 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012). Práva navrhovateľa mali byť porušované v období od 10.10.2008 do 24.11.2008, v ktorý deň súd poveril exekútora vykonaním exekúcie. O nemajetkovej ujme sa preto musel dozvedieť momentom, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie exekútorom s obsahom, že je poverený súdom vykonať exekúciu, resp. dňa 28.1.2009, kedy jeho právnomu zástupcovi exekučným súdom bolo doručené uznesenie č. k. 15Er 2327/2008-23 zo dňa 22.1.2009. V tento deň sa tiež dozvedel, že už bolo vydané súdom pre exekútora poverenie na vykonanie exekúcie a vtedy bolo možné nemajetkovú ujmu vyčíslieť konkrétnou sumou.

Návrh na začatie konania vo veci bol podaný dňa 27.9.2012, t. j. po uplynutí trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť v deň nasledujúci po dátume 22.1.2009, t. j. 23.1.2009 a jej plynutie sa skončilo dňa 23.1.2012.

Otázkou premlčania uplatnených nárokov sa prvostupňový súd správne zaoberal ako primárnou otázkou.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 02.11.2012 pod sp.zn. 4NcC/613/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. Danko Lauková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, nakoľko nezistil dôvody na jej vylúčenie. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyhlásil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak nemohol postupovať. V danom prípade boli aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady pre uskutočnenie pojednávania v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov. Uvedené vyplýva z toho, že odporca svoju neprítomnosť ospravedlnil a dôvod, pre ktorý navrhovateľ opakovane žiadal zrušiť nariadené pojednávanie, nebolo možné s prihliadnutím na doterajší priebeh konania, v ktorom bolo rozhodnuté o nezaujatosti konajúcej sudkyne a zároveň o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, za dôležitý. Súd prvého stupňa sa pritom s uskutočnením pojednávania v neprítomnosti účastníkov v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal (str. 6 a 7), na čo odvolací súd v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. na tomto mieste poukazuje.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa po vylúčení veci na samostatné konanie na prejednanie veci opätovne nariadil pojednávanie, ktorého termín vytýčil na 19.09.2014 s tým, že predvolanie bolo navrhovateľovi i odporcovi doručené dňa 10.09.2014, čím boli účastníkom konania vytvorené riadne procesné predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Vyjadrenie odporcu k návrhu na začatie konania, ako aj poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada, bolo navrhovateľovi riadne doručené už spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania, vytýčený ešte v štádiu spojených vecí na spoločné konanie na 12.08.2014, pričom navrhovateľ na toto vyjadrenie odporcu reagoval predložením svojho stanoviska v podaní zo dňa 07.08.2014 a následnou účasťou jeho právneho zástupcu na tomto pojednávaní, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti bola navrhovateľovi súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, v zmysle ktorej súd prvého stupňa o návrhu na prerušenie konania nerozhodol osobitne, túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, doručenom dňa 14.11.2013, súd prvého stupňa rozhodol samostatným uznesením č.k. 7C/144/2012-190 zo dňa 14.11.2013 tak, že návrh zamietol a navrhovateľ proti tomuto uzneseniu podal odvolanie, v nadväznosti na ktoré Krajský súd v Trenčíne napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa uznesením č.k. 17Co/76/2014-219 zo dňa 06.05.2014 potvrdil. V danej súvislosti teda nedošlo

k odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom, keď súd prvého stupňa rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania samostatne a poskytol navrhovateľovi možnosť podať proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok, pokiaľ sa s postupom súdu prvého stupňa nestotožňoval, čo navrhovateľ aj urobil, preto jeho námietka v tomto smere nemôže obstáť. V tejto súvislosti treba rovnako poukázať na to, že ďalší návrh na prerušenie konania, doručený súdu prvého stupňa dňa 08.08.2014, vzal navrhovateľ na pojednávaní dňa 12.08.2014 späť a netrval na tom, aby sa o tomto návrhu rozhodovalo.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodoch, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednávany prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.